

JOY SPEED

LLUKI PORTAS

*Encàrreg per la VI EDICIÓ TORNEIG DE
DRAMATÚRGIA DE LES ILLES BALERS
2020. Organitzat per Produccions de Ferro.
Va tenir lloc al Teatre Municipal Mar i Terra
de Palma dia 11 de Gener del 2020. Feren
la lectura l'actriu Maria Bauçà i l'actor Pep
Ambròs.*

LÍDIA: Vinga, ràpid que ja comença!

JAUME: Vaig, vaig, sempre tanta pressa, un moment que se'm descol·loca la calba.

LÍDIA: Estàs increïble.

JAUME: Sí?

LÍDIA: Clar.

JAUME: Que mentidera. Tu sí que estàs increïble amb aquests cabells. El meu cervell encara està processant que t'ho hagi fet de veres. És que és taronja, taronja...

LÍDIA: Però a veure, sóc na Lene o no sóc na Lene?

JAUME: Absolutament! De fet, un moment t'he mirat i no sabia si eres ella o tu.

LÍDIA: M'he inspirat amb la foto de la portada del primer disc.

JAUME: Quan mir el disseny d'aquella portada m'arrabassaria els ulls.

LÍDIA: Ai, ja està el dissenyador...

JAUME: Dissenyador sense feina. Però sí, la deformació professional la duc ben endins.

LÍDIA: Quina emoció! Diuen que cada persona pot pujar a l'escenari i parlar durant cinc minuts.

JAUME: Cinc minuts? Serà etern.

LÍDIA: Què divertit!

JAUME: Vull veure ja els personatges que pujaran.

LÍDIA: Jo pujaré.

JAUME: Què?

LÍDIA: Sí! Mira! Mira! Ja surt algú!

JAUME: Què dius? Has dit que pujaràs? Fotre hi ha un renouer.

LÍDIA: Ara t'ho explico, deixa'm escoltar. Ahh, d'acord. Saps què passa? Que no entenia el que deia i resulta que parlava en danès. Ara ho repeteix en anglès.

JAUME: Ja sé qui és aquest... Em sonava.

LÍDIA: Qui és?

JAUME: Aquest és el *rapero* pesat de l'organització.

LÍDIA: Qui?

JAUME: El que abans ens ha renyat perquè menjàvem *Quelitas*.

LÍDIA: Sí? Era aquest?

JAUME: Fixa't en la camisa hawaiana de hipster nòrdic. No el puc sofrir.

LÍDIA: Idò a Barcelona també està petat de penya amb camisa de flamencs i pinyes, i no et quixes tant.

JAUME: Bé però aquest és nòrdic i no em cau bé, massa ros, massa alt.

LÍDIA: El teu nóvio també és alt i ros.

JAUME: Però no du camises de pinyes.

LÍDIA: Però sí camises de cactus.

JAUME: Què diu?

LÍDIA: Diu que és un *open mike*, que t'has d'apuntar a una llista a través d'una aplicació i que aniran cridant els noms per ordre de com s'apunten..

JAUME: *Open mike, abertura de micrófono.*

LÍDIA: *Micrófono abierto.*

JAUME: *Piernas abiertas, boca abierta, semáforo abierto..*

LÍDIA: Jaumet estàs en bucle, per favor calla que sinó no m'enter!

JAUME: Ai, ai, ai, ai que t'ho estàs pensant de veres...

LÍDIA: Clar, que et pensaves que venc fins a Copenhaguen per veure cantar "Barbie Girl" en *playback* i ja està?

JAUME: Pensava que sí.

LÍDIA: Podria ser. Però si jugam, jugam a tot no?

JAUME: Sí, sí, jugam, però a veure, xerraràs en anglès?

LÍDIA: A veure aquesta gent són fills de la gran Europa, tenen traducció simultània segur.

JAUME: *Okey*, molt bé, molt bé. Però què diràs?

LÍDIA: Moltes coses.

JAUME: Quines coses?

LÍDIA: Coses que penso.

JAUME: Quines coses penses?

LÍDIA: Ja les saps.

JAUME: No, no les sé, però no et fa vergonya?

LÍDIA: No, per què m'ha de fer vergonya?

JAUME: Perquè et recordo que dus uns *leggings* brillants verd *fosfi*.

LÍDIA: I?

JAUME: Que pots caure i fer el ridícul.

LÍDIA: Ningú em coneix aquí.

JAUME: Jo et conec.

LÍDIA: Precisament per això.

JAUME: Precisament per això no vull.

LÍDIA: No vols què?

JAUME: Que sentis vergonya.

LÍDIA: O que tu passis vergonya aliena?

JAUME: Les dues coses són molt fotudes.

LÍDIA: Ai, què repelent!

JAUME: Tenc raó o no tenc raó?

LÍDIA: No et puc sofrir. Què vam decidir quan va morir ta mare?

JAUME: Que viuríem.

LÍDIA: I quan va morir el meu cosí?

JAUME: Que viuríem com si tinguéssim un càncer.

LÍDIA: I quan na Xisqueta va tenir l'accident?

JAUME: Que viuríem com si tinguéssim un càncer i l'haguéssim de palmar en pocs mesos.

LÍDIA: No. Vam dir en 2 mesos.

JAUME: En 3 mesos.

LÍDIA: És el mateix.

JAUME: No, no és el mateix.

LÍDIA: Un mes més.

JAUME: Idò això, no és el mateix morir-te demà que et donin un mes més.

LÍDIA: *Okey*, idò 3 mesos.

JAUME: 3 mesos.

LÍDIA: Idò ja està, apuntada! Quins nervis, quina emoció!

JAUME: On m'has dut, Déu meu...

LÍDIA: No remuguis, que t'ho estàs passant beníssim. I estem a la *party Aqua 30 years celebration!*

JAUME: Sí, m'ho estic passat molt bé, però la veritat és que per ser la celebració dels 30 anys de la creació d' Aqua m'esperava més.

LÍDIA: Però què dius? Tu saps la pasta que hi havia en aquell *set* del cotxe! Si és que ho han representat igual, igual. Igual que en el videoclip de "Barbie Girl" i tota l'escenografia, a mi m'ha semblat burtal, videoclip dels 90 total. L'escenari enorme...un desplaçament.

JAUME: Cert, he contat que hi havia més de vint persones de seguretat només a davant l'escenari.

LÍDIA: Jo he contat que hi havia set persones de seguratat que duïen ulleres.

JAUME: Tu també tens deformació professional. La diferència és que tu fa 10 anys que hi fas feina.

LÍDIA: No, pel febrer va fer 6 anys queestic a l'òptica. Pot ser les coses canvien.

JAUME: Clar, sempre poden canviar, però tu t'ho has muntat molt bé. L'hauries de *liar* molt perquè et fessin fora.

LÍDIA: Mai se sap. No vull parlar de feina. No has trobat que ella està estupenda?

JAUME: Qui?

LÍDIA: Na Lene.

JAUME: Ah, sí. Segueix igual, és l'única que s'ha conservat bé, la resta de la banda estan molt vells.

LÍDIA: Però això és perquè ella és de Noruega i els danesos.

JAUME: I què hi té a veure?

LÍDIA: Que Noruega està més al nord i la gent es conserva millor pel fred. A més pensa que han passat 30 anys. Escolta, escolta! Que ja diuen un nom.

JAUME: Gutriuk? En serio? Tots tenen noms com de moble d'Ikea. Com de cortina de flors, o calaixera blanca de quadrets... Què diu?

LÍDIA: Si xerres, no ho puc sentir bé.

JAUME: D'acord, d'acord, ja callo.

LÍDIA: *Thank you, thank you*, bé aquest no diu res, que gràcies al grup Aqua... Que és el seu grup preferit, que li ha canviat la vida... Bla, bla, bla... Diu que el que més li ha agradat del concert ha estat quan han fet "Doctor Jones"...

JAUME: Clar.

LÍDIA: A mi també, m'encanta aquesta cançó, jo amb na Malenita vaig fer un playback a Puigpunyent quan teníem set anys: "Doctor Jones, jones, get up now, wake up now"

JAUME: És el vídeo que jo vaig veure no? És boníssim. Després hi ha el playback del teu germà fent "Por un beso de la Flaca" de Jarabe de Palo. No té pèrdua.

LÍDIA: Aquest d'aquí davant ens està mirant malament. Ens treuran defora per no fer silenci.

JAUME: Ja ho deia ma mare que tu i jo ens pensam que sempre estam emmig de la plaça.

LÍDIA: Si ens treuen me mor, que entre passatges i entrada, crec que la broma ens ha costat 500€.

JAUME: 500€?

LÍDIA: Sí, 500€.

JAUME: O sigui, t'has gastat mil *pavos* perquè vinguéssim fins aquí?

LÍDIA: No podíem no fer-ho. Aquestes coses s'han de fer.

JAUME: Sí, és cert. Tu em vas acompanyar a veure el concert de na Rocío Jurado.

LÍDIA: *Of Course*.

JAUME: I sense saber que seria el seu darrer concert.

LÍDIA: I sense saber ni una punyetera cançó, bé, sí, "Como una Ola"

JAUME: Jo d'Aqua només sé "Barbie Girl" i just just.

LÍDIA: Ai, *carinyito*, gràcies per estar aquí amb mi... A més vestit com en René i t'has pintat el tatuatge del cap i tot.

JAUME: Ah, es diu René?

LÍDIA: Jaume, de veres?

JAUME: Què passa? Tu em vares dir disfressa't com el pelat d'Aqua i si tu em dius que ens tirem per un pont-

LÍDIA: Nosaltres ens tirem.

JAUME: Si tu em dius que ens disfressem de peixos

morts a una *mani* pel canvi climàtic-

LÍDIA: Nosaltres ens disfressem.

JAUME: I si tu em dius que deixem de menjar aliments alts en índex glucèmic.

LÍDIA: Nosaltres deixem de menjar aliments alts en índex endèmic. Amen.

JAUME: Amen.

LÍDIA: Semen

JAUME: Gràcies a tu per posar-te aquest top de lleopard de l'etapa *kill* de la meva germana Marta.

LÍDIA: Idò m'agrada ben molt, el duria a l'òptica! La coordinadora no em deixaria, t'imagines amb la bata oberta i el top a baix. De fet quan em va veure amb els cabells rapats del costat, ja li van pegar tots els mals i encara no m'havia tenyit ni res.

JAUME: I no t'ha vist tenyida?

LÍDIA: No, encara no.

JAUME: I com és? No has anat a l'òptica?

LÍDIA: Sí que hi he anat però ella no hi era.

JAUME: Com que no hi era?

LÍDIA: Era de vacances.

JAUME: Però si em vares dir que sempre s'agafava les vacances d'agost.

LÍDIA: Sí, però crec que tenia una setmana lliure per no sé què...

JAUME: No ho entenc, què és que no ha vingut en tot el mes de setembre a l'òptica? Que barruda no?

LÍDIA: Sí, sí que ha vingut, però no hem coincidit.

JAUME: T'han canviat l'horari?

LÍDIA: No, ai, quanta pregunta, pesat! Bucle, bucle, bucle, bucle!

JAUME: Bé, bé, només era curiositat. Pareix que no me coneixes, saps de sobre que em quedo atrapat

en segons quins temes. Tal vegada és per la calba aquesta que duc. Ostres em fot una picor.

LÍDIA: Dus una suada al cap.

JAUME: A partir d'ara aniré pel carrer amb aquesta calba, crec que m'afavoreix-

LÍDIA: Han dit el meu nom?

JAUME: Falsa alarma.

LÍDIA: Oh mira, aquests puguen de dos en dos, no sabia que es podia. Vols pujar amb mi?

JAUME: Ni boig, jo t'esper aquí baix.

LÍDIA: Ostres aquests són francesos. Ohhhhh, diuen que es van conèixer a un concert d'Aqua.

JAUME: Clar, la gent amb mal gust es junta.

LÍDIA: Diuen que tenen 3 fills i que un d'ells es diu René.

JAUME: Mare meva.

LÍDIA: Què passa? N'hi ha de molt pitjors.

JAUME: De què?

LÍDIA: De noms.

JAUME: Sí. Lídias Gonzalezes.

LÍDIA: Ha, Ha, Ha.

JAUME: Ohhh s'estan donant una besada! Viva el amor!

LÍDIA: Viva!

JAUME: Lídia González.

LÍDIA: Què?

JAUME: Et reclamen.

LÍDIA: A mi?

JAUME: Sí, sí, però ha pronunciat "Litia Gonses".

LÍDIA: Merda, no estava escoltant. Segur?

JAUME: Que sí! Et toca, ets tu, sí, sí, ningú diu res, ets tu segur, vinga Lúdia, que et faré un *storie* puja... Lúdia, estàs bé? Lúdia què et passa?

LÚDIA: No, no, res.

JAUME: T'has quedat quieta.

LÚDIA: Vaig, vaig, de sobte m'ha vengut de nou, xerrant xerrant no m'enrecordava!

JAUME: Ho faràs molt bé!

LÚDIA: Crec que no pujo.

JAUME: Què dius?

LÚDIA: Millor que no.

JAUME: Com que millor que no, vinga que t'estan cridant. Encara que només sigui per la foto.

LÚDIA: És igual... Ja no...

JAUME: Però a veure, juguem a tot o no juguem?

LÚDIA: Tens raó, juguem a tot.

JAUME: Som-hi! Ho faràs súper bé, pensa a donar records al de la camisa hawaiana de part meva.

LÚDIA: Vaig!

JAUME: Guapa, princesa, *dalo todo!* Ai, ai, ai, ai... està boja, l'ador. Merda on tenc el mòbil? Aquí. Càmera. Gravant. Aquí podem veure com Lúdia González està a punt de pujar a l'escenari. Parlarà a un micròfon obert. Avui dia 21 de Febrer de 2024 Lúdia parlarà a la celebració dels 30 anys d'Aqua, el grup de música que ho va petar als anys 90 amb "Barbie Girl". Avui ha estat un dia molt emocionant han obert portes del Fòrum de Copenhaguen a les 10:00 del matí amb 1.000 fans més, ens han estat revisant les motxilles i fent-nos 30 preguntes, només feia falta que ens preguntessin quina era la nostra carta astral. Ens han donat un petit berenar... Lúdia està parlant amb els de l'organització, s'està preparant. Bé, després a les 12:00 s'ha fet el concert de dues hores i hem anat a dinar a les 17h i ara a les 19h micròfon obert, on la meva estimada amiga LÚDIA GONZÁLEZ està a punt de pujar a l'escenari. Riu, sembla que tot està en ordre. Diuen que a les

21h menjarem pastís de celebració amb els membres del grup i després hi haurà Karaoke, però només de cançons d'Aqua i jo em voldré penjar, perquè si ja és mal d'escoltar Aqua sol, no vull imaginar-me el que és escoltar Aqua interpretat per fans sonats. Que comença!

LÚDIA: *Hello, Hello, thank you, thank you...ahh.. How are you?* Merda. Uff..

JAUME: Ai Déu meu que li passa? S'està engoixant, està molt vermella, uff. Lúdia parla.

LÚDIA: Ehem..

JAUME: Que li passa? Ella quan es posa així s'acuba... Ai no, no, no, no. Vinga Lúdia parla!

LÚDIA: *Sorry. I..I...*

JAUME: Ai...Fotre, que sempre té la tensió baixa.

LÚDIA: Uff....

JAUME: Ei Lúdia. Estic aquí, mira'm, mira'm, mira'm! Aquí, sí, hola!

LÚDIA: Hola!

JAUME: Hola!

LÚDIA: Hola!

JAUME: Digués alguna cosa!

LÚDIA: Hola!

JAUME: Alguna cosa més!

LÚDIA: Què tal?

JAUME: Bé, hem avançat una miqueta.

LÚDIA: *Hello, thank you.* Estic aquí, *I'm here!!*

Jaume: Sí! Sí! Arranca!

LÚDIA: Gràcies, gràcies, gràcies, gràcies. Hola, Hola! Si no vos sap greu parlaré amb la meva llengua materna, ja que teniu aquest traductor simultani que és una meravella, què *grandes!* Estàs que a Espanya podria parlar en català. Bé intentaré ser breu...

JAUME: *Guapa!* Molt bé!

LÍDIA: Vull, vull, vull donar les gràcies a Aqua! Sí! Moltes gràcies... Perquè sou l'òstia! Per mi... Sempre sereu la millor banda de tot el *fucking* món. Lene perdona'm per haver fet una còpia barata de tu, però no cada dia es pot passar a la història com una de les 1.000 assistents a la celebració del 30è aniversari d'Aqua. Què *guay!* I és que jo l'únic que puc fer és donar les gràcies a Aqua, perquè quan Aqua a finals dels anys 90 va arribar a Puigpunyent, mentre jo creixia amb perles televisives com *Bricomania, Los Simpsons* i *Friends* , i llegia la *Superpop* , va ser.. Fotre... una bomba... No només fer-me cantar com una sonada "Ipiaiu ipiai" dins el cotxe de ma mare i fer-me creure que era na Lene amb els cabells taronges, sinó que Aqua em va ensenyar una manera de viure, un *modus vivendi* , un estil de vida, estil de vida... *JOY SPEED* .

I és que aquest és el nom real d'Aqua, el 1994, Aqua no es deia Aqua, es deia *JOY SPEED* . Quan na Lene va conèixer els altres tres a Dinamarca es van posar *JOY SPEED* , no es van posar Aqua. A qui se li ocorr? Per què vos vau canviar el nom? Era molt millor *JOY SPEED* , plaer ràpid, intens, immediat. *JOY SPEED* molava molt!

JAUME: Segur que va ser la malaïda discogràfica que els va fer posar el nom *naïf* d'Aqua. Els hi feia por que *JOY SPEED* sonés massa *pastillero* .

LÍDIA: Perquè *JOY SPEED* és molt més que un nom, molt més que dues paraules de merda, *JOY SPEED* és l'únic que puc oferir i l'únic que em queda. *JOY SPEED* ha estat la meva utopia durant els darrers 10 anys de la meva vida i avui, aquí, ho vull compartir.

Aqua, amb el nom *JOY SPEED* , el que realment volia era fer una oda a la festa. Perquè la festa és l'únic moment en què ens sentim lliures! Aqua volia que cerquéssim les esquerdes, les fissures i esclatxes del sistema, el que ens deia era: "Cony, Lluiteu pel dret a la festa! No estigueu mal follats! Viviu intensament, fotre. Perquè l'essència de la festa no és res més que un grup de gent fent esforços per aconseguir realitzar els desitjos de cada persona":

Sigui ballar com si no hi hagués demà *around the world* .

Sigui cantar la flauta màgica desafinada.

Sigui cridar durant cinc minuts que no entens ni l'IVA, ni l'IRPF.

Sigui menjar un paquet sencer de *Filipinos* sense sentir-te malament.

Sigui declarar-te d'una vegada a la persona que t'agrada.

Sigui fer la croqueta pel carrer.

Sigui anar de la mà de la teva millor amiga durant 5h.

Sigui parlar amb aquella persona que sempre has pensat que tens moltes coses en comú.

Sigui enviar-te a tu mateix el més abaix de tot perquè no et suportes,

Sigui el que sigui, tot val i l'objectiu és que el plaer sigui intens i prolongat. *JOY SPEED* .

JAUME: Lídia et queden 3 minuts!

LÍDIA: Què?

JAUME: Que et queden 3 minuts!

LÍDIA: Ahh, idò vaig. *JOY SPEED* , és una estratègia per quedar-se al terrat de per vida. I és que, cansada de que a casa sempre em renyessin i em diguéssin que no em podia quedar als niguls, que havia de tocar de peus a terra, vaig començar a rebentar el meu cap i demanar-me: per què no? Sempre ser allà dalt, a la festa, a la intensitat, a la rebelió. Fotre, quines ganes de passar-ho malament. Per què no viure en estat d'excepció? Mirant el paisatge, gaudint de l'aire fresc, a la merda la mediocritat. Si tanmateix abaix del terrat només hi ha canonades plenes de merda. I avui vull regalar a totes les fans del meu estimat grup aqua, que a mi m'ha donat tant, els punts claus per a la creació d'una utopia *JOY SPEED* .

JAUME: Dona-li canya Lídia.

LÍDIA: Vaig, vaig:

1. Viure sempre planejant nous brots i terribles brots de rebelió, cap a un mateix i cap a fora. El que estic fent ara mateix és el brot que vaig planejar la setmana passada. Sovint el meu pare sempre em deia que no pensés, sempre és més còmode tenir les criatures mirant *Pocahontas* .

2. Crear la nostra pròpia banda, que no significa família, la banda és més oberta, la banda s'uneix perquè té les mateixes idees, els mateixos valors. La família és hermètica, la família fa pudor. Si ho penseu bé, per entrar a una família, o tens la mateixa sang o has de follar-te a un membre de la família, estem sonats?

3. Detectar allò que ens molesta, que ens toca els ovaris i, òbviament, destruir-ho.

4. Deixar de creure que el més important és obtenir

i relacionar-se amb coses mortes.

5. Viure de les sobres, com els gossos. Sobreproduïm, sobreproduïm i sobreproduïm, feim oi, acabarem morts a davall una muntanya de restes de sobreproducció.

6. Reubicar-se, transmutar-se, ser turista d'altres planos de realitat. Sempre anam pel mateix camí, sempre utilitzem les mateixes paraules. Perquè no crear una nova gramàtica, més caòtica, més espontània, plena d'averies de coses incorrectes, de calcetins pel cap i corbates als turmells.

JAUME: Lídia! Et queda 1 minut!

LÍDIA: Fotre, com passa el temps.

8. Viure la vida com experiment d'insurrecció, sublevació, insurgència, sedició... Sempre amunt, com els fatxes, *pa'arriba, pa'arriba Espanyita*.

9. Ens interessa tot allò invisible, tot allò que no puguis trobar a *Google*. El que està al límit és l'interessant, les coses succeeixen a les fronteres. És molt allò que queda a fora.

10. Si l'utopia és capitalitzada, mediatitzada o comercialitzada aquesta ha de desaparèixer. No volem ser la foto del Che Guevara a camisetes de botigues multinacionals. La nostra utopia és desplaça abans que el mapa pugui ser reajustat. Jugam a "pilla, pillà" amb l'ordre, abans que ens trobi hem de desaparèixer. - Fotre! Què és aquesta sirena de l'infern? No ha passat un minut!

JAUME: Lídia que s'enfadaran!

LÍDIA: M'és igual! No he vengut fins a Copenhaguen i he passat aquest fred per no acabar el meu malaït discurs, fotre.

JAUME: Ràpid!

LÍDIA: Sí, i així dins aquesta utopia podrem *sobre-viure*, és a dir, més que viure, viure sobre el terrat, més enllà de les definicions, de les mirades, dels noms, dels actes d'esclavitud, més enllà de l'estat, de creure en un estat, perquè dins la nostra utopia no hi ha estat que valgui.

Per tant, ja per acabar, planteig una colla d'egoistes que vagin de festa, una unió de penya que ho peti, una banda que no interessi al sistema europeu, que realment no aporti res a la societat, que sigui antiproductiva, que només vetlli pels seus desitjos. No! No, no, no, no! Li dic que em deixin acabar, *I want finish my "Discurs"! I won't move!* Que sigui una utopia pirata, una comunitat fora de la cartografia de

control d'Europa, que tengui les seves pròpies lleis, que neixi amb l'albada i que mori a la sortida del sol, una utopia efímera. Una comunitat que vengui a fer el que ha de fer i amb la llum desaparegui, perquè només amb aquesta premissa, podrem existir lliures dins el sistema europeu de mer- D'acord! d'acord! d'aaaaaaacooooooooord! Ja acab, *one moment, one moment, one moment*, fotre. Que vull dir les meves darreres paraules! Que no me toquis! Que vull acabar! *Don't touch me!*

JAUME: Lídia, posa't tranquil·la.

LÍDIA: Què? Tranquil·la? Que es posin tranquils ells! Que em queda una puta frase! Que em deixi acabar aquest guiri!

JAUME: No passa res, ha estat meravellós el discurs. Vinga baixa!

LÍDIA: Que no em toqui li dic! Amolli'm! Això és un abús! No penso amollar el micròfon!

JAUME: Ei, ei, s'està passant. Lídia ja venc!

LÍDIA: No penso amollar el micròfon! Jaume! Ajuda'm!

JAUME: Eh?... Però que cony fas? Que no toqui a la meva amiga! Que li peg un òstia.

LÍDIA: Jaume alerta!

JAUME: Au...! M'ha, m'ha, m'ha pegat, fill de- Ràpid digués la teva frase!

LÍDIA: I ARA DIRÉ LES MEVES DARRERES PARAULES, PERQUÈ JA EM QUEDA MOLT POC TEMPS DE VIDA! VISCA LA VIDA, VISCA LA FESTA, I VISCA JOY SPEED.

JAUME: Lídia anem! Corr.

LÍDIA: I sabeu que vos dic, que Aqua en realitat va ser una estratègia de la Unió Europea!

JAUME: Lídia, basta, anem!

LÍDIA: Sí, la Unió Europea els va utilitzar...! Què no me toquis! M'estic marejant.
(*Lídia es desmaia*)

JAUME: Lídia!!!

LÍDIA: *In the heat of the night, we are having a fiesta, we dance until siesta, when the sun comes alive. In the heat of the night...*

JAUME: Lídia, Lídia..

LÍDIA: *We are having a fiesta, let's dance until siesta.*

JAUME: Mira'm, mira'm!

LÍDIA: *When the sun comes alive. Oooh Oooh*

JAUME: Torna, sóc jo, estic aquí.

LÍDIA: Ooh oooh

JAUME: Ei, Hola, hola!

LÍDIA: Aquesta cançó és horrorosa. L'has escoltada bé?

JAUME: Estàs bé?

LÍDIA: Què ha passat? Estava a una festa, hi havia guirnaldes de coloretts, sonava la cançó... "The heat of the night", diu: feim una festa i ballam fins la *siesta*. Què ha passat? Ja he mort?

JAUME: No. Estàs aquí. T'has desmaiat.

LÍDIA: No et sembla un atemptat aquesta cançó?

JAUME: No, em semblen un atemptat totes les cançons d'Aqua. Terrorisme musical. Ei, no ploris, ja està.

LÍDIA: Òstia.... Què feim aquí dalt?

JAUME: Els de l'organització ens treien a hòsties perquè tu no volies baixar de l'escenari. I després t'has desmaiat en pla *princesa cisne*. És que no ens poden treure de Puigpunyent...

LÍDIA: Que cabrons...Quina ràbia....Quina cagada, tan de temps preparant-me el discurs... i acabar així...fotre que estrictes, per passar-me de dos minuts...

JAUME: Un parell més..

LÍDIA: L'he liada molt no?

JAUME: Un poquet.

LÍDIA: Estàs a damunt l'escenari.. (*Riu*)

JAUME: Què dolenta! No riguis! Pots? Espera. T'ajut a incorporar-te. *Thank you, thank you*, cabrons, ara sí que ens ajuden...

LÍDIA: Ja no et fa por fer el ridícul? Tothom ens mira...

JAUME: Quan he vist que aquells *hooligans* no t'amollaven m'ha fuit la vergonya.

LÍDIA: No sabia que fossis un ninja.

JAUME: Jo tampoc. Estava acollonat. Encara ens ha anat bé la teva baixada de tensió, sinó ara no sé si ho contariem.

LÍDIA: Anem, estic bé, puc caminar, puc tota sola, ja estic bé. Anem a menjar un *kebab*.

JAUME: Segur que pots?.

LÍDIA: Sí.

JAUME: Aquí no hi ha *kebabs*.

LÍDIA: Au, adéu colegues danesos. Que vos vagi molt bé per aquí dalt, ens anem cap baix. No ens treis vosaltres, som nosaltres que ens en anem!

JAUME: Sí, que vos follin!

LÍDIA: Sí, que vos follin!

JAUME: Això d'insultar sense que t'entenguin és un plaer.

LÍDIA: Sí, voltros vos perdreu el nostre número de René i Lene que havíem preparat pel *karaoke*.

JAUME: Mira com ens mira l'idiota de la camia hawaiana. Des del primer moment sabia que no ens duríem bé.

LÍDIA: Jaume un moment...

JAUME: Què passa?

LÍDIA: Vull dir adéu a na Lene.

JAUME: En serio? Ens mataran.

LÍDIA: Vull que em miri. Lene! Lene! Ajuda'm a cridar més fort.

JAUME: Buff..

LÍDIA: El darrer que et deman.

JAUME: D'acord

JAUME/LÍDIA: Lene! Lene! Lene!

JAUME: No ens mira, està feliç amb el seu *cocktail*.

LÍDIA: Lene! Lene! Aquí! Em mira! Som iguals, tu i jo! Iguals per un dia! *Guapa!* Òstia passa de mi, anem.

JAUME: Lídia! Que s'aixeca! Que diu..?

LÍDIA: M'està mirant! Em diu... Bicicleta...? Ràpid...? Coret...? Cagondena que em vols dir Lena... *JOY SPEED*, em vol dir *JOY SPEED*? Està dient *JOY SPEED*.

JAUME: Si, si, Lídia, ho està dient. Que fort!

LÍDIA: Òstia que gran, em vol dir *JOY SPEED*. Si! Lene! *JOY SPEED! JOY SPEED! JOY SPEED!* Ho ha entès tot.. No m'ho puc creure. Sabia que ella havia tingut la idea de *JOY SPEED*, ho sabia.

JAUME: I semblava que no s'enterava de res...

LÍDIA: Ja hem complit. Au fora abans de que ens apallissin.

Fi.